

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 12C/168/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116210256
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Alena Paveleková
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2019:8116210256.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd sudkyňou Mgr. Alenou Pavelekovou v právnej veci žalobcu: W. F., N.. XX. XX. XXXX, Š. XXX, XXX XX Š., Y. B., v konaní zastúpený JUDr. Igorom Šafrankom, advokátom so sídlom vo Svidníku, ul. Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: KRUK Česká a Slovenská republika s.r.o., Československej armády 954/7, Hradec Králové 500 03, Česká republika, IČO: 247 851 99, v konaní zastúpený ŠMÍDA advokátní kancelář s.r.o., organizačná zložka, IČO: 47 255 773, so sídlom Ul. Svornosti 43, Bratislava, 821 09, o primerané finančné zadostučinenie vo výške 3.062,83 EUR, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 50 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 50 EUR od 11.06.2016 do zaplataenia, všetko v lehote do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a .

III. Žalobca m á vo vzťahu k žalovanému n á r o k na náhradu trov konania v rozsahu 100 % trov konania zo sumy prisúdenej týmto rozhodnutím, o ktorých výške rozhodne samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 16. 5. 2016 sa žalobca domáhal na žalovanom zaplataenia sumy 3.062,83 EUR spolu s úrokom z omeškania vo výške 8 % ročne zo sumy 3.062,83 EUR od druhého dňa doručenia žaloby žalovanému do zaplataenia.

2. Svoju žalobu odôvodnil tým, že vo veci vedenej na tunajšom súde pod sp.zn. 15C/123/2013 bol v konaní spotrebiteľa úspešný ako žalovaný. Terajší žalovaný si voči nemu v konaní vedeného pod sp. zn. 15C/123/2013 uplatnil zaplataenie sumy 3.062,83 EUR s príslušenstvom, súd však žalobu zamietol. Žalobca uviedol, že dodávateľ zneužil svoje postavenie, nepostupoval voči nemu ako spotrebiteľovi s odbornou starostlivosťou, nedodržel zákon a chcel sa na jeho úkor nezákonne obohatiť o sumu 3.062,83 EUR, preto od neho požaduje primerané finančné zadostučinenie. Uviedol, že primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu, ale aj relutárnu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Žalobca poukázal na to, aby súd pri posudzovaní primeraného finančného zadostučinenia prihliadal na všetky okolnosti veci, najmä na to, že znášal stav právnej neistoty a že mu hrozila finančná strata vo výške 3.062,83 EUR s príslušenstvom.

3. Žalobca spolu so žalobou predložil rozsudok tunajšieho súdu č. k. 15C/123/2013-215 zo dňa 24. 9. 2015.

4. Žalovaný sa k žalobe písomne vyjadril a uviedol, že podľa žalobcu skutkovým dôvodom má byť tvrdenie, že utrpel psychickú ujmu, pretože bol žalovaný na plnenie zo zmluvy o úvere, ktoré bolo súdom kvalifikované ako neplatné, čo do niektorých ustanovení, dôsledkom čoho nebol žalobca (v terajšom konaní žalovaný) v pôvodnom spore úspešný.

5. Žalovaný poukázal na to, že gramatickým výkladom je potrebné dospieť k záveru, že nárok na finančné zadosťučinenie nemôže patriť žalovanému, ale iba žalobcovi. Nedostatok tejto argumentácie z povahy veci nie je možné napraviť, a to už z toho dôvodu by mala byť, podľa názoru žalovaného, žaloba v celom rozsahu zamietnutá. Uviedol, že uvedený záver možno oprieť aj o systematický a najmä teleologický výklad ustanovenia § 3 Zákona o ochrane spotrebiteľa. Poukázal na to, že v teleologickom výklade je možné dospieť k záveru, že nárok na primerané finančné zadosťučinenie bol do tohto ustanovenia prevzatý preto, že náhrada škody na našom právnom poriadku má iba reštitučný charakter. Nemôže dôjsť k situácii, keď spotrebiteľovi je dodaný výrobok, ktorý nezodpovedal technickým predpisom a kvôli tejto chybe utrpí spotrebiteľ škodu. V tomto prípade je určite namieste poskytnúť spotrebiteľovi právny nástroj, vďaka ktorému by bolo možné uložiť dodávateľovi povinnosť zaplatiť spotrebiteľovi sumu presahujúcu jednoduchou hodnotou poškodeného majetku. Uviedol, že nárok na primerané zadosťučinenie teda predstavuje alternatívnu sankciu za protiprávne konanie dodávateľa. V súčasnosti v posudzovanom prípade však protiprávnosť na strane žalovaného úplne absentuje. Žalovaný poukázal na to, že je zrejmé, že akejkolvek civilné sporné súdne konanie so sebou nesie určitú mieru právnej neistoty, a to ako pre žalobcu, tak aj žalovaného, pokiaľ ide o zdôvodnenie žalobcovej argumentácie, že bola na neho podaná žaloba, v dôsledku čoho musel znášať stav právnej neistoty. Ide teda o imanentnú vlastnosť súdneho konania ako takého. Otázka nezákonnosti je potom z pohľadu žalovaného úplne bezpredmetná, pretože právo domáhať sa svojho práva na nestrannom, nezávislom súde je nepopierateľným ústavným právom garantovaným ustanovením článku 36 ods. 1 Charty základných práv a slobôd. Žalovaný ďalej poukázal na to, že žalobcom požadovaná suma nemá žiadnu legálnu oporu. V texte žaloby absolútne absentuje akékoľvek ustanovenie zákona, ktorým by žalobca objasnil, prečo požaduje práve žalovanú sumu. Žalobca sa žalobu de facto domáha poskytnutia náhrady škody za nemajetkovú, t. j. psychickú ujmu. Tento fakt nijako nezbavuje povinnosť túto ujmu objasniť čo do závažnosti a miery, pretože dôkazné bremeno spočíva bezpochyby práve na žalobcovi a nie na žalovanom.

6. Žalovaný napokon poukázal na tú skutočnosť, že preventívnu funkciu dostatočne plní povinnosť žalobcu zaplatiť poplatok za súdne konanie, takisto povinnosť platiť náklady právneho zastúpenia. Žalobca iste vždy starostlivo uváži, či podstúpi onú neistotu a vynaloží náklady so súdnym konaním spojené a bolo by ekonomický nezmyselné, keby tak neurobil bez ohľadu na to, či ide o dodávateľa alebo nie.

7. Súd vo veci vykonal všetky prostriedky procesného útoku a procesnej obrany, ktoré boli stranami sporu prednesené a navyše vykonal výsluch žalobcu a žalobu v celom rozsahu zamietol rozsudkom č.k. 12C168/2016 - 39 zo dňa 03.04.2018.

8. Proti tomuto rozhodnutiu podal odvolanie žalobca.

9. Súd druhej inštancie uznesením č.k. 2Co/116/2018 - 69 rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Uviedol, že právny predchodca žalovaného ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov musel poznať zákonnú úpravu a všetky náležitosti, ktoré v tejto súvislosti zákon vyžaduje. Napriek tomu zákonné ustanovenia nedodrжал a ním vopred pripravená formulárová zmluva neobsahovala všetky zákonom vyžadované náležitosti, čo žalobca ako spotrebiteľ ovplyvniť nemohol. Rovnako sa súd v predchádzajúcom konaní v nadväznosti na § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka zaoberal aj účinkami odstúpenia od zmluvy aj s konštatovaním, že právny predchodca žalovaného naformuloval odstúpenie od zmluvy vo všeobecných zmluvných podmienkach v neprospech spotrebiteľa, a to so zachovaním práva na náhradu škody, zmluvné pokuty a príslušenstvo pohľadávky (rozsudok zo 6.2.2014 č.k. 15C/123/2013 - 102). V zmysle §3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa vyplýva splnenie predpokladu na primerané finančné zadosťučinenie pri uplatnenom porušení práva alebo povinnosti ustanovenej nielen samotným zákonom č. 250/2007 Z.z., ale aj osobitnými predpismi. Čo sa týka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ako predpokladu pre priznanie práva na primerané finančné zadosťučinenie, tento je naplnený nielen vtedy, ak si spotrebiteľ uplatní porušenie práva alebo povinnosti žalobou proti dodávateľovi, ale aj vtedy, ak tak urobí v rámci svojej obrany proti dodávateľom uplatnenému nároku. Je zrejmé, že v spomínanom konaní Okresného súdu Prešov sp.zn. 15C/123/2013, sa žalobca v postavení žalovaného subjektu uplatnenému nároku aktívne bránil.

10. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie svoje rozhodnutie náležite neodôvodnil, vec nesprávne právne posúdil, a preto odvolací súd rozsudok zrušil s poukazom na ust. § 389 ods. 1 písm. b/ a C/ CSP a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 CSP), a uložil v ďalšom konaní súdu prvej inštancie opätovne posúdiť dôvodnosť žaloby vo vyššie naznačených intenciách. V novom rozhodnutí o veci sa rozhodne aj o trovách tohto odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 CSP).

11. Súd prvého stupňa opätovne vykonal pojednávanie, na ktorom sa žalobca pridržal všetkých doterajších vyjadrení, a na základe už doteraz vykonaného dokazovania a mal zistený tento skutkový stav veci:

12. Z predloženého rozsudku tunajšieho súdu č.k. 15C/123/2013-215 zo dňa 24. 9. 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 24. 9. 2015, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16. 2. 2016 mal súd zistené, že návrhom doručeným súdu dňa 8. 4. 2013 sa žalobca (v tomto konaní žalovaný) domáhal, aby súd uložil žalovanému (v tomto konaní žalobca) zaplatiť mu 3.062,83 EUR s úrokom z omeškania. Žalobný návrh bol odôvodnený tým, že žalobca uzatvoril so spoločnosťou Santander Consumer Finance, a.s. úverovú zmluvu č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej mu boli poskytnuté finančné prostriedky vo forme úveru v celkovej výške 5.122,25 EUR na kúpu motorového vozidla. Povinnosťou žalobcu bolo splácať úver formou pravidelných mesačných splátok v celkovej výške 147,88 EUR v počte 72 splátok k 24. dňu v mesiaci. Žalobca v tejto právnej veci si tieto povinnosti nesplnil riadne a včas a preto žalovaný v tejto právnej veci odstúpil od zmluvy s účinnosťou od 1. 12. 2010. Súd v danej právnej veci žalobu zamietol a uviedol, že z výsledkov vykonaného dokazovania mal za preukázané, že právny predchodca žalovaného uzatvoril úverovú zmluvu a bolo nesporné, že predmetná právna vec sa týkala sporu spotrebiteľskej zmluvy o úvere podľa zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Taktiež nebolo sporné, že ide o spotrebiteľskú zmluvu podľa § 52 a nasledujúcich Občianskeho zákonníka. Súd poukázal na to, že dôsledky odstúpenia od zmluvy podľa Obchodného zákonníka sú nevýhodnejšie ako dôsledky odstúpenia podľa úpravy Občianskeho zákonníka, poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v rozsudku 3MCdo/12/2014 s tým, že podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku § 48 ods. 2 Občianskeho zákonníka a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva z bezdôvodného obohatenia a náhrada škody. Účastníci zrušenej zmluvy si majú navzájom vrátiť už vykonané plnenia podľa § 457 Občianskeho zákonníka. Aj pri právnom posúdení vychádzajúc z vysloveného právneho názoru rozsudku Krajského súdu Prešov 6Co/80/2014, bolo povinnosťou žalobcu v tejto právnej veci vydať len bezdôvodné obohatenie, ktoré mu danom prípade nevzniklo, pretože to, čo si požičal, už vrátil, súd preto rozhodol rovnakým spôsobom ako v pôvodnom rozsudku a žalobu zamietol (v danej právnej veci boli vydané dva rozsudky súdu prvej inštancie). 12. V tomto konaní žalobca uviedol že sa zúčastnil osobne jedného alebo dvoch konaní, pokiaľ ide o dôvody, prečo sa domáha práve sumy 3.062,83 EUR primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že zákon mu umožňuje takéto právo a preto si ho uplatňuje, prečo práve v tejto výške, uviesť nevedel. Na otázku súdu na žalobcu, či mal nejaké životné komplikácie vo vzťahu k uplatnenému nároku voči nemu, vo veci vedenej pod sp. zn. 15C/123/2013 zo strany žalovaného uviedol, že žiadne problémy s tým spojené nemal.

13. Podľa § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - Proti porušeniu práv a povinností ustanovených zákonom s cieľom ochrany spotrebiteľa môže sa spotrebiteľ proti porušiteľovi na súde domáhať ochrany svojho práva. Združenie sa môže na súde proti porušiteľovi domáhať, aby sa porušiteľ zdržal protiprávneho konania a aby odstránil protiprávny stav, a to aj vtedy, ak takéto konanie porušiteľa poškodzuje záujmy spotrebiteľov, ktoré nie sú len jednoduchým súhrnom záujmov jednotlivých spotrebiteľov poškodených porušením spotrebiteľských práv, ale ide o konanie porušiteľa uplatňované voči všetkým spotrebiteľom (ďalej len "kolektívne záujmy spotrebiteľov"). Spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

14. Podľa § 3 ods. 6 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa - Každý spotrebiteľ má právo obrátiť sa s cieľom ochrany svojich spotrebiteľských práv na subjekt alternatívneho riešenia sporov. Počas alternatívneho riešenia sporov spotrebiteľ spolupracuje so subjektom alternatívneho riešenia sporov v záujme rýchleho vyriešenia sporu. V prípade cezhraničného sporu má spotrebiteľ právo obrátiť sa na Európske spotrebiteľské centrum, ktoré mu poskytne adresu na doručovanie, elektronickú adresu alebo telefonický kontakt na subjekt alternatívneho riešenia sporov, ktorý je príslušný na riešenie jeho sporu.

15. Z hypotézy citovanej právnej normy v časti, ktorej priznáva spotrebiteľovi právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom (zákonom č. 250/2007 Z. z.) a osobitnými právnymi predpismi zodpovedá, jednoznačne vyplýva podmienka úspešného uplatnenia porušenia práva alebo povinnosti ustanoveného zákonom č. 250/2007 Z. z. alebo osobitnými predpismi spotrebiteľom.

16. V danej právnej veci sa žalobca domáha v postavení spotrebiteľa voči žalovanému zaplata sumy 3.062,83 EUR z dôvodu, že súd v konaní vedenom pod sp. zn. 15C/123/2013 vtedajšiemu žalobcovi, terajšiemu žalovanému, nepriznal sumu 3.062,83 EUR s príslušenstvom.

17. V ostatnom súd prvého stupňa poukazuje na vyjadrený právny záver odvolacieho súdu, ktorým je viazaný a ktorý uviedol: „V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobcu vyplývajúci z ust. § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa. Citované ustanovenie zákona upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Jediným predpokladom na uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon teda nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privedená nejaká ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde.

Z ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pritom nevyplýva, aby predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie malo byť podanie žaloby na súde. Spotrebiteľ sa totiž ochrany svojho práva môže domáhať na súde nielen podaním žaloby, ale tiež formou obrany proti uplatnenému nároku. Rovnako takáto ochrana spotrebiteľovi môže byť poskytnutá i orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy. Aj vtedy, ak je ochrana poskytnutá spotrebiteľovi bez návrhu zo strany orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy a určité plnenie požadované žalobou nie je priznané, zamietnutie žaloby ohľadom tohto plnenia nie je možné z procesnej stránky hodnotiť inak ako úspech spotrebiteľa a nie úspech orgánu rozhodujúceho o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, ktorý postavenie strany sporu nemá (porovnaj uznesenie Krajského súdu Prešov sp. zn. 7Co/105/2017).

Pokiaľ ide o konanie vedené na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 15C/123/2013, rozsudkom zo dňa 24.9.2015 súd zamietol žalobu proti žalobcovi ako spotrebiteľovi po predchádzajúcom zistení, že úverovú zmluvu uzatvorenú medzi žalobcom a právnym predchodcom terajšieho žalovaného, bolo potrebné posúdiť ako zmluvu spotrebiteľskú uzatvorenú podľa zákona č. 258/2001 Z.z. a vyhodnotiť, či spĺňa náležitosti vymedzené týmto zákonom. Po kontrole úverovej zmluvy uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalovaného a žalobcom súd dospel k záveru, že táto neobsahuje obligatórne náležitosti vymedzené zákonom, konkrétne v zmluve chýba údaj o konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. V zmluve tiež chýbal údaj o priemernej hodnote RPMN na príslušný spotrebiteľský úver, v dôsledku čoho sa poskytnutý úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. K otázke odstúpenia od zmluvy poukázal na ust. § 52 ods. 2 veta tretia Občianskeho zákonníka s tým, že podľa Občianskeho zákonníka sa zmluva zrušuje s účinkami od začiatku (§ 48 ods. 2) a tým zanikajú práva a povinnosti zo zmluvy. Momentom odstúpenia od zmluvy vznikajú práva a povinnosti z porušenia práva ako bezdôvodného obohatenia a náhrada škody. Skonštatoval tak, že povinnosťou žalovaného (v prebiehajúcim konaní žalobcu) bolo vydať len bezdôvodné obohatenie, ktoré v danom prípade ani nevzniklo, pretože to, čo si požičal aj vrátil.

18. Z týchto dôvodov súd čiastočne žalobe vyhovel avšak, pokiaľ ide o výšku s poukazom na všetky okolnosti prípadu súd považoval za primeranú výšku finančného zadosťučinenia sumu 50 EUR. V porovnaní s inými prípadmi u žalobcu nedošlo k preukázaniu toho, že by žalovaný nútil žalobcu uzatvárať zmluvu alebo k iným priamym vyhrážkam a zastráňovaniam zo strany dodávateľa, ktoré by mali vplyv na priznanie vyššieho zadosťučinenia.

19. V danom prípade primeraná povaha a rozsahu porušenia práv žalobkyne je suma 50 EUR, ktorá zodpovedá svojmu účelu a poskytuje žalobcovi ako spotrebiteľovi satisfakciu a odradí dodávateľa od porušenia práv spotrebiteľa. Na záver súd pripomína, že inštitút primeraného finančného zadosťučinenia nemôže slúžiť na finančné obohatenie sa žalobcu, resp. na kompenzáciu jej majetkovej škody, ale musí zostať na úrovni a vo funkcii účinného a odradzujúceho prostriedku ochrany (rozsudok KS v Prešove zo dňa 24.5.2017 pod sp. zn. 2Co/137/2016).

20. Podľa § 255 ods. 1 CSP, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

21. Podľa § 255 ods. 2 CSP, ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

22. Podľa čl. 3 ods. 1 CSP, každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.

23. Podľa čl. 3 ods. 2 CSP, výklad tohto zákona nesmie protirečiť tomu, čo je v jeho slovách a vetách jasné a nepochybné. Nikto sa však nesmie dovolávať slov a viet tohto zákona proti ich účelu a zmyslu

podľa odseku 1. CSP nemá obdobné ust. § 142 ods. 3 O. s. p., ktoré sa uplatňovalo ako lex specialis vo vzťahu k ust. § 142 ods. 2 O. s. p. Na rozdiel od predchádzajúcej právnej úpravy nová právna úprava už neobsahuje tri špeciálne skutkové podstaty, ale len dve. Na prvom mieste je zásada úspechu a v prípadoch, keď mala strana sporu vo veci úspech len čiastočný, platí pravidlo obsiahnuté v § 255 ods. 2 CSP. Nepatrný neúspech CSP aktuálne nepozná a zohľadňuje teda každý neúspech, a to vrátane neúspechu v časti príslušenstva pohľadávky. Zásadu úspechu vo veci treba uplatniť aj na konania, v ktorých výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo od znaleckého posudku. V týchto prípadoch však nejde o procesne neúspešného žalobcu, ak mu bola priznaná aspoň časť žalobou uplatneného nároku. Nemožno ho totiž ad absurdum zaťažiť procesnou zodpovednosťou za predvídanie výsledku na základe úvahy súdu alebo znaleckej činnosti (str. 906 Komentára k Civilnému sporovému poriadku, nakladateľstvi C. H. Beck).

24. Aj z dôvodovej správy k ust. § 255 CSP vyplýva, že v tomto ustanovení sa premieta zásada úspechu v spore, ako esenciálne kritérium priznania náhrady trov konania. V sporovom konaní je kritérium procesného úspechu prvoradým kritériom posudzovania náhrady trov konania, čomu zodpovedá i systematické začlenenie tohto ustanovenia. Podľa tohto kritéria môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v požadovanej výške. Ide o prípady, kedy výška nároku závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Ako príklad uvádza dôvodová správa náhradu nemajetkovej ujmy v sporoch o ochranu osobnosti. Vhodným riešením potom bude, že žalobca má právo na plnú náhradu trov konania, avšak výlučne iba z prisúdenej sumy. Priznanie plnej náhrady trov konania výlučne z prisúdenej sumy je v tomto prípade zdôvodniteľné cez interpretáciu pojmu úspech vo veci, keďže ten sa skúma čo do právneho základu a nie čo do výšky priznaného nároku.

25. Keďže predmetom konania bol nárok žalobcu na zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia, ktorého výška závisela od úvahy súdu, bol žalobcovi priznaný nárok na náhradu trov konania ako úspešnej strane sporu čo do právneho základu sporu v plnom rozsahu.

26. O výške náhrady trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 CSP vo výške zodpovedajúcej prisúdenej sumy primeraného finančného zadosťučinenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresný súd Prešov. Podľa § 359 CSP, odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 363 CSP, v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP, odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania. Ak žalovaný nesplní povinnosť uloženú týmto rozsudkom, môže žalobca podať návrh na vykonanie exekúcie podľa exekučného poriadku.